

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: מעלת ההודיה

פרשת בשלח

בס"ד | גליון מס' 518

איזה איחור גרם לתרומה כפולה ומכופלת?

אז ישיר משה (ט"ו, א)

ושירתם זו, לא היתה רק על הנס המופלא, אלא הודאה עמוקה על הקושי והנסיון שקדמו לנס הגדול, כי הם שהעניקו להם את התחושה הנפלאה להרגיש ולחוש כי הם בידיים הכי טובות, מחובקים אצל אבא שבשמים בכל מצב ובכל תנאי. ושירת ההודאה הזו מלווה אותנו עד היום, ומעניקה לנו את המבט הנכון על הקשיים וההתמודדויות שלנו, שגם עליהם אנו משוררים הודאה נרגשת, כי אנו מרגישים שהקשיים הללו מקרבים אותנו ומשעינים אותנו על אבא חזק ואוהב.

כמה כדאי לאמץ את המסר הזה, להפוך כל רגע קושי להזדמנות למנף את האמונה, לרומם את שעת ההתמודדות להידוק הקשר עם אבא שבשמים, לנצל את שעת הנסיון לחזק את החיבור האהוב עם בורא עולם. לנוכח זאת, יגאה הלב בשיר תודה על הקשיים, כל פה ירנן שיר ושבח בתודה עמוקה גם על ההתמודדויות, כל יהודי יודה וישבח על הנסיונות העוברים עליו - כי הוא מבין שרגעי ההתמודדות מהדקים את הקשר לבוראו, ואין כמו התחושה הנפלאה הזו!

הבה נשורר שירת תודה לה', על חסדיו הטובים - הן הגלויים לעינינו והן אלו הנחבאים מתחת קשיים ונסיונות. זו הדרך הטובה ביותר לנצל ולמנף את שעת הקושי, והיא שפוחתת את שערי השפע להרעיף עלינו את הישועה הנכספת!

שיחה שחוללה שמחה כפולה

היה זה לפני כמה שנים, ביום רביעי בשעה 2:14 בבצהריים, בשכונת בורו פארק בברוקלין - ניו יורק. הגאון רבי בן ציון סנה שליט"א, מנהל רוחני ומשפיע מפורסם במונסי, עשה דרכו ליעדו כמעשה שגרת היום יום, ולפתע רטט הטלפון הנייד שלו. מישהו זר התקשר אליו באמצע היום, וביקש לפגוש בדחיפות.

לנוכח הדחיפות המהולה בקולו של האיש, הם סיכמו להיפגש כבר באותו יום, בשעה 5:30. הרב סנה המתין במקום שנקבע, כשאו הבחין ביהודי מבוגר למדי, הרץ לקראתו מתנשם ומתנשף, וניכר עליו כי הוא נסער מאוד. 'כבוד הרב!', אמר האיש, 'בשורה משמחת במיוחד אני רוצה לבשר לך...'

הכל החל בשחה אותה נשא הרב סנה כשבועיים קודם לכן, בבית המדרש דחסידי פאפא בבורו פארק. בדבריו, עמד הרב סנה על חשיבות ההודאה, והסביר כי המטרה לשמה נברא העולם היא כדי שהבריות יכירו בבורא עולם, ויודו לו על רוב טובו עימם. 'לפיכך', הרעים בקולו, 'לפעמים נשלחת לאדם צרה או התמודדות, כשכל מטרתה היא להזכירו לשאת עיניים בתפילה לבוראו, לגרום לו להרים עיניים אל מלך מלכי המלכים!'

הוא הוסיף וסיפר, על יהודים שנתקלו בקשיים בחייהם ללא כל הסבר טבעי, ורק משקיבלו על עצמם להרים עיניים בתודה ולהוקיר את בורא עולם במילים פשוטות מליבם - זכו בישועה כבירה. 'ואין כל פלא בכך', הוסיף ואמר, 'הרי זו היתה מטרת הצרה, מסיבה זו נשלח לאדם קושי. ברגע שיהודי נושא עיניים מודות לשמים - באותו רגע כל הבעיות שלו יכולות להיפתר וישועתו קרובה!'

אחרי סיום השיחה, התפזרו הנאספים איש איש לביתו, עדיין תחת הרושם הכביר שהותירה בהם הדרשה המאלפת. גם הרב סנה המשיך בשגרת חייו, עד לאותה שיחה טלפון דרמטית, שהובילה אותו לפגישה עם היהודי הזר עד לפני רגע.

בשבועות האחרונים ובפרשת השבוע הנוכחי, מלמדת התורה את הסיפור המופתי, רווי הניסים וגדוש הנפלאות, של יציאת מצרים. עוד בעומק הגלות התרחשו ניסים מופתיים, כאשר חיות רעות הסתובבו בחוצות קריה, אך לא פגעו באף יהודי, הכל ראו את המצרים מלאי כינים ומגורדי שחין, ואילו היהודים שלווים ורעננים. חושך אפילה השתלט על ארץ שלימה, בעוד היהודים היה אור להציץ בחדרי אוצרותיהם של המצרים.

בהמשך, נס יציאת מצרים - הפלאי והדרמטי, כאשר מיליוני יהודים יוצאים בעיצומו של יום לחירות עולם, טעוני אוצרות זהב ממעבידיהם לשעבר. ואחר כך, הנס המפתיע והבלתי ייאמן, כאשר הים הסוער והרוגש עצר מלכת ונחלק לגזרים, ובתווך צועדים בני ישראל בתוך הים ביבשה, כשהם נדהמים מעוצמת הנס, והם מביטים בתדהמה על שונאיהם ורודפיהם מתהפכים אל בין הגלים וטובעים בעומק המצולות.

ברגע הזה מתרומם הלב, גואה בהוקרה, משתאה מעוצמת הנס ושירה עולה ובוקעת מעומק הנשמה בהתרגשות רבה. לנוכח הנס המופלא עולה בלבם של משה ובני ישראל לשיר שירה, והם פותחים בשירת הודאה להשם הטוב. מפרטים את הניסים, מתארים את גדלות הבורא בקיומם, מתפעלים 'מי כמוכה באלים השם!'

הדבר טעון התבוננות: הרי במשך תקופת הגלות והמכות ועד הרגע בו יצאו בני ישראל ממצרים, התרחשו אינספור ניסים גלויים ורבי עוצמה, שכל בני ישראל ראו וחוו אותם. אם כן, מה התרחש בליבם של בני ישראל בעת קריעת ים סוף, שהוביל לאותה שירת הודאה נרגשת? במה התייחד נס קריעת ים סוף, שגרם ללבבות בני ישראל לגאות בהוקרה?

את התשובה מגלה בעל 'ערוגות הבושם', בביאורו כי קריעת ים סוף היתה מעמד מכונן, בו הייתה הכרת האמונה בכל לב יהודי. בנס המופלא הזה, הוטמעה האמונה בה' באופן החד והברור ביותר בכל יהודי, זה היה הרגע המכריע בו הופנמה האמונה והפכה לחיה ופועמת. לכן הפסוק מציין את המילים 'ויאמינו בהשם', כחשיפה דרמטית: כאן היה הרגע בו האמונה חדרה לנבכי לבו של כל יהודי, והופנמה והוטמעה בנפשו לדורות עולם.

רגעי קריעת ים סוף, היו הרגעים בהם הייתה האמונה שורש לנצח נצחים, בני ישראל חוו גילויים והארות שמימיות שטרם זכה להם בן אנוש מעולם. לכן ברגעי הללו חדרה אל נפשם עוצמת האמונה, והם הרגישו אותה מחלחלת וקונה שבייתה בכל נימי נפשם.

ועכשיו, כשאמונתם כה מושלמת ומוארת, חשו בני ישראל כי חווית האמונה הזו מאירה באור חדש את השעבוד והגלות, הנסיונות והצרות שהיו מנת חלקם. לפתע הרגישו, שכל ההתמודדויות והנסיונות שעברו בגלות מצרים, הכל היה מתוך מטרה לחבר אותם לאביהם שבשמים, שיכירו כי יש מנהיג לעולם, ויהדקו את הקשר הנפלא עמו. כי מתוך הקושי - מתחזקת התחושה שאין על מי להישען אלא על אבא יקר שבשמים, ונותר רק להתרפק על הביטחון בעוצמתו של בורא עולם.

ואז פרצה מפייהם שירת הודאה, שירה נרגשת מעומק הלב, שירה הבוקעת מתוך 'חווית אמונה' עוצמתית במיוחד שחוו. אז הרגישו כי הקושי היה שווה וכדאי, נסיון הגלות והשעבוד - הפך לחוויה מרגשת של אמונה חזקה ועוצמתית, שנטעה בהם את האמונה לדורות עולם, וחזקה בהם את ההכרה שיש מנהיג לעולם!

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטבול לעילוי נשמת

הרה"ח הקדוש רבי פתחיה סעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד רזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעקרה"ש בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשטיט (אריאל)
ת.נ.צ.ב.ה.

אותו יהודי פתח וסיפר, כי הוא אב ל-9 ילדים טובים ומוכשרים, ששמו הולך לפניהם. את שבעת הראשונים זכה לחתן ללא כל קושי, ההצעות רדפו אחריהם ולא נותר לו אלא לבחור מביניהן... 'אלא שאצל השניים האחרונים הכל נתקע, הם מוכשרים וחכמים, חברותיים ואהובים לא פחות מקודמיהם, אך שום דבר לא זז אצלם!'

הוא תיאר בפרוטרוט כיצד הגיעו אליו ההצעות הטובות ביותר, אך אלו עלו ונפלו במהירות הבזק, והשידוך הטוב - עמו יקימו בניו בית, המשיך להתעכב ללא גבול וללא כל הסבר טבעי. 'הגדול מביניהם הוא כבר בן 28, סיפר בדייקנות, 'זה שאחריו בן 26. ועם כל הכבוד לכך ששנים ארוכות מדובר בהם נכבדות - דבר לא זז, יום שמחתם התעכב בלי שום סיבה הגיונית!'

'אז', המשיך אותו יהודי וסיפר, 'השתתפתי בשיחה שנשא הרב לפני כשבועיים בבית הכנסת 'פאפא', והרגשתי כאילו הרב מדבר רק אלי... חזרתי הביתה נסער ונרגש, הלום רעם ומבולבל. כינסתי את רעייתי ושני בניי, סיפרתי להם על השיחה המאלפת, ומיד הגענו למסקנה שאולי אנו טועים. הרי ניסינו כל תפילה אפשרית, ביקשנו והתחננו וביצענו כל סגולה, ודבר לא הועיל. אולי מסמנים לנו משמיימים להתחיל להודות, להתמקד בהודאה להשם הטוב?'

עוד באותו היום, קיבלנו על עצמנו להחליף דיסקט, לעבור מתפילה מתחננת להודאה נרגשת. עשינו רשימה של החסדים הרבים שה' עשה איתנו, העובדה שאנו בריאים, ויש לנו פרנסה, ויש לבנינו שם טוב, והם נחשבים לבחורים מצויינים. הוספנו הודאה על הקושי הייחודי הזה בנושא השידוכים, מתוך אמונה כי יש לו מטרה טובה עבורנו, ואנו מודים גם על הקושי הזה!'

האיש עצר לרגע את שטף דיבורו, ובקול נרגש ועיניים דומעות הוסיף: 'מה אומר ומה אדבר, אספר לך בדיק מה קרה אחר כך. כשבוע לאחר מכן התארס הבן הגדול, בן ה-28, אחרי עשר שנים בשידוכים ומאות הצעות שנפלו - הגיע יום שמחתו, לא יאומן כי יסופר. אבל זה עוד לא הכל...'

עיניו נצצו, מבטו קרן, והוא הוסיף באושר גואה: 'היום, בעוד שעתיים, אנחנו שוברים צלחת באירוסיו הבן השני. ממש כך. אני יודע שלא הכרנו עד הרגע הזה, אבל אני מרגיש ששני השידוכים שלנו נעשו בזכותך, כי פתחת לנו חשיבה מחודשת על המשמעות והכח של ההודאה, והעובדה שהיא מרעיפה לנו ישועות ושמחות. לכן ביקשתי לבוא לפוגשך בחפזות, ולהזמין לשאת דברים באירוע המשמחה, בשמחת אירוסיו בני שתתקיים הערב!'

מיותר לציין, כי הרב סנה עשה כבקשת המחונן המאושר, ונשא דברים בשמחה המרגשת. לעיני החתן המאושר והמחוננים, נחשף הסיפור שהפך לשיחת היום בשכונה והיכה גלים גם בסביבות רחוקות בהרבה. כמה ההודאה היא הכלי הטוב והמועיל ביותר להשפיע ישועות, עד כמה כל מה שנדרש מיהודי לעשות הוא להרים עיניים בהודאה לה' הטוב על כל חסדיו ורחמיו, ואז יזכה לרגעים המשמחים ולישועות הנכספת!

ואת הסיפור הזה, שמענו בעדות אישית מפי הרב סנה שליט"א, שהעיד עליו לפרטיו. וללמדנו בא:

לא פעם אנו נתקלים בקושי, ומרימים עיניים מתחננות. פיטורין פתאומיים, חובות כבדים, שמחה שמתעכבת, ישועה שמבוששת מלבוא. לפעמים הילדים אינם פועלים כפי שאפנו, לפעמים מחלה קשה או קלה, או כל סוג של התמודדות. בוודאי אנו מתפללים, עושים סגולות חשובות, מקבלים על עצמנו קבלות טובות, אבל הכלי הטוב ביותר בעולם הוא - - -

פשוט להגיד תודה. להרים עיניים לה', ומעומק לב נרגש לומר: תודה לך אבא שבשמים, על כל הטוב והחסד שגמלת עימנו. תודה על החיים והבריאות, הפרנסה והמשפחה, ותודה מיוחדת ונפרדת על הקושי עמו אנו מתמודדים. כי כשאנו מודים לבורא עולם, אנו מגיעים לתכלית לשמה הגיעה עלינו הצרה, אנו זוכים לממש את המטרה של ההתמודדות, ואין פלא כי על ידי כך נפתרת הבעיה ואנו נפטרים מכל צרה וצוקה, והישועה מגיעה ישירות משערי שמים!

וכך כתב הגאון רבי חיים פלאג' זצ"ל בספרו 'רפואה וחיים', כי אמירת 'שירת הים' כבוונה - היא סגולה בטוחה לזיווג הגון בקרוב. כי כשיהודי מתמקד בהודאה, כשיהודי מחפש הזדמנויות להגיד תודה לאבא שבשמים, כשילבו של יהודי מתרונן לשורר שיר תודה לקדוש ברוך הוא - בכך הוא פותח לעצמו את כל השערים, וזוכה לישועות גדולות ונפלאות!

הבה נחפש כל הזדמנות להודות לבורא עולם, לשבחו מעומק הלב, במילים שלנו, במילות התפילה, בפרקי התהלים, טוב להודות לה' ולזמר, כי אז נוכל להגיד בבוקר ובכל יום - את חסדך וישועתך!

ריקוד מעורר פליאה...

עוני גדול ודחוק רב, שררו בביתו של הרה"ק רבי אורי מסטרעליסק ז"ע. בקושי היה בבית לחם לפי הטיפ, הבית היה נראה כחורבה של ממש, ולא היה בנמצא פרוטה לפרוטה. אך לא בעיות גשמיות יפריעו את רבי אורי משמחתו הקורנת מעבודת השם, וכך המשיך רבי אורי בעבודתו בקודש למרות העוני והמחפיר וחוסר התנאים...

אך ההשתדלות הרי מוטלת עליו, ולפיכך קם רבי אורי ונסע לעיר הגדולה. הוא תיכנן לשבות שם, ואחרי כמה ימים לשוב לביתו שבעיירה. במהלך שהותו בעיר, הגיעה שמועה מזעזעת ומבהילה: שריפה גדולה פרצה בעיירה, שריפה שהפכה את בתי העיירה למאכלת אש בזה אחר זה. בתים רבים נשרפו ונכחדו, ביניהם גם ביתו של הרבי, שקירותיו וקורותיו הפכו לשאריות פח שחורות...

מקורבי הרבי החליטו, כי כדאי להמתין מלבשר לרבי את בשורת האויב. הן בניסי ניסים לא נפגע איש, ואת הצער והכאב על שריפת הבית - ניתן לעכב כמה שניתן. הם דחו את ההודעה המצערת עוד ועוד, עד שרק בדרך בחזרה הביתה, כשהבינו כי אין עוד מנוס, יצרו בהלה מרובה בפונדק הדרכים בו שהו, ובתוך כדי המהומה החלו לרמוז על שריפה שפרצה בעיירה, ואיש אינו יודע מה עלה בגורל הבתים. להפתעתם הרבה, הרבי לא נע ולא זע, כאילו השריפה שבעיירה אינה נוגעת לו...

הבינו המקורבים כי אין ברירה, והחליטו כי אין מנוס מלספר את העובדות לאשורן. הם קרבו אל הרבי והחלו לדבר בזוויות, כמבקשים להקל על הרבי לעכל את הבשורה הקשה. בתחילה החלו ברמזים, ורק כשהתברר שהרבי אינו מתרגש מהם, סיפרו במילים מדודות: 'צר לנו לבשר, אך לפי הנתונים ששמענו, במהלך השריפה הגדולה ניזוק ביתו של הרבי...'

אך שוב לא נע אף שריר בפניו של הרבי, הידיעה לא הייתה אותו בהלם והוא לא נסער ולא ביקש פרטים. לפיכך הוסיפו ואמרו: 'וייתכן גם, וכך אומרות שמועות מבוססות, שבינו של הרבי נשרף כליל הפך למאכלת אש. מהבית שהיה פעם כל רכושו של הרבי - לא נותר דבר!' - קבעו בצער.

אך שוב, להפתעתם, הרבי כלל לא התרגש מהמידע, והמשיך כמעשה שיגרה. הם הביטו בו המומים, ראו כי הידיעה המצערת כלל לא השפיעה עליו, לא העכירה את מצב רוחו ולא גרמה לו לבהלה. המקורבים הופתעו מאוד, ולא האמינו כי יכול בר אנוש לשמוע מידע כה דרמטי על שריפת ביתו שהיה כל רכושו, ולא להגיב בכלל, כאילו אין הדבר נוגע לו כלל...

אך הפתעתם שברה שיא נוסף, כשהתקרבה העגלה המקרטעת אל בית הרבי, ומחלונותיה נשקפו האודים העשנים, שרידי הפיח והאפר שנותרו אחרי ככלות השריפה הגדולה. עיניהם נקרקעו בתדהמה ונשימתם נעתקה, כשראו את הרבי יורד מהעגלה, פוסע מעדנות אל עבר מה שהיה ביתו, ולנוכח המחזה הנורא שנגלה לפניו - - -

הוא פשוט נושא רגליו, ומתחיל לרקוד!

הם עומדים סביבו בחצי גורן עגולה, המומים, מבולבלים. בזה הרגע ראה הרבי את בשורת האויב ניצבת למול עיניו, הביט במו עיניו בזווית שהתחוללה, הבחין כי נותר דל ואביון עוד יותר משהיה, בחוסר כל ממש. וכיצד הוא מגיב? מה הוא עושה? פשוט עומד ומרקד בהתרגשות, מוחא כף אל כף ומשורר: 'ברוך אתה ה'... שלא עשני גוי!'

הם מביטים בו מופתעים, אך הרבי לא שם לב אליהם. כולו שקוע בריקוד המרומם, רגליו מרחפות מעל הקרקע, עיניו עצומות בדבקות וכל גופו מרקד ומפזז. ההתרגשות ניכרת בו, פניו אפופות שרעפי קודש, ושמחתו גואה עד שמי שמים, בלי כל הסבר הגיוני...

לבסוף, שם הרבי לב לפליאתם הרבה, ולפיכך קרב אליהם והסביר: 'בניי חביבי! תתארו לעצמכם לו חלילה הייתי נולד נכרי, גוי לא עלינו. עם שריפת ביתי וכל קנייניי הגשמיים, הכלים בהם השקעתי את כל כוחותיי, העבודה זרה לה אני סוגד, כל ההישגים החומריים שצברתי בעמל ויזע רב במשך רבות בשנים - כמה הייתי בוכה ומצטער עכשיו, מאבד את שפיות דעתי מהאסון הנורא, כי נשארתי בערום ובחוסר כל!'

אך זיכני הבורא להיוולד יהודי, בן לאבא שבשמים, מאמין בבורא עולם. וכשהבית נשרף ונכסיי אבדו, הדבר היחיד שנשאר לי זה הקשר שלי עם אבי שבשמים, הוא מתהדק ומתחזק דווקא ברגע הזה. כי בית אי לי, כסף אי לי, בגדיי אי לי, אבדו שלי אינם, אין לי קורת גג ולא אף רכוש אחר... הדבר היחיד שנשאר לי זה הקשר שלי עם אבי שבשמים, זה הנכס היחיד שלי והוא שווה יותר מהכל, עכשיו אני מרגיש את האושר האמיתי בהיותי יהודי, את השמחה העצומה!'

הרבי הזמנים להצטרף לריקוד, והוסיף: 'אין רגע טוב יותר, מלהודות ולהלל לבורא עולם. הרי עכשיו נותרתי חסר כל, אין לי שום דבר, רק את הזכות הנפלאה והעצומה שאני יהודי, מחובר למלך מלכי המלכים. הכיצד לא אשמח, אפוז ואכרז בכל רמ"ח אברי ושי"ח גידיי, דווקא עכשיו כשאני חי את האושר המופלא הזה והוא מתחדד בלבי?'

וסיפור זה, אותו סיפר מורי רובי כ"ק האדמו"ר מנדבורנה ז"ע, מבהיר לנו את כח ההודאה האמיתית הבוקעת מליבנו גם לנוכח קושי, גם בעת התמודדות, ואף גואה והולכת דווקא ברגעים קשים. כי לנוכח אותם רגעי התמודדות, הקשר שלנו עם אבא שבשמים מתחזק לאין ערוך, והופך את חיינו למאושרים גם ברגעי משבר, ולכן אנו כה מודים ומשבחים על כך!

עת הקושי, משמשת איפה כמנוף להודאה, כמגבירת להבת התודה לאבא שבשמים. נכון שזו שעה קשה ועת מועקה, אבל בהתבוננות מעמיקה בקושי הזה - נוכל להפכו לכלי עוצמתי שיחזק את הקשר שלנו עם אבא שבשמים, וימלא את ליבנו באושר אינסופי. הבה נזכור כי ההתמודדות היא הזדמנות לחזק את הקשר עם אבינו שבשמים, ועל כך נודה מעומק הלב, ונמלא את נפשנו בכוחות נפש ותעצומות לעבור את רגעי המשבר, ואז בוודאי נזכה לראות בישועת ה'!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס